

Duminica a 6-a după Rusalii
(Vindecarea slăbănogului din Capernaum)
12 iulie 2026

„În vremea aceea, intrând în corabie, Iisus a trecut marea și a venit în cetatea Sa. Și, iată, I-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Și **Iisus, văzând credința lor, a zis slăbănogului: Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale!** Dar unii dintre cărturari ziceau în sinea lor: Acesta hulește. Și Iisus, știind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre? Ce este mai lesne? A zice: **Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Ridică-te și umblă?** Dar, ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: **Ridică-te, ia-ți patul și mergi la casa ta.** Și ridicându-se, s-a dus la casa lui. Iar mulțimile, văzând acestea, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, Care dă oamenilor asemenea putere” (Ev. Matei 9, 1-8).

1. Slăbănogul – „chipul” fiecăruia dintre noi

În pericopa evanghelică rânduită pentru *Duminica a 6-a după Rusalii* este prezentată vindecarea unui slăbănog de către Iisus în Capernaum. Minunea este asemănătoare cu cea despre vindecarea slăbănogului de la Vitezda (In 5, 1-15) din *Duminica a 4-a după Paști*. Există însă și deosebiri, căci slăbănogul din Ierusalim nu avea pe nimeni să-l arunce în scaldătoare, în timp ce acesta din Capernaum a fost purtat la Hristos de prietenii săi. O mulțime indiferentă nu s-a uitat la slăbănogul de la Vitezda timp de 38 de ani, o altă mulțime la fel de indiferentă a blocat accesul celor care îl purtau pe bolnav la Hristos în Capernaum. În ciuda situațiilor de viață diferite, **ambii slăbănogi aveau comun faptul că sufereau datorită propriilor păcate. Întâlnirea lor cu Iisus Hristos le-a adus iertarea păcatelor și vindecarea doar prin puterea Cuvântului Său.**

Ca multe alte vindecări din Evanghelii și aceasta este una tipologică, **slăbănogul fiind „chipul” fiecăruia dintre noi.** Traducerile moderne ale pericopei folosesc denumirea de „paralitic”. Cuvântul „paralizie” nu se referă doar la imposibilitatea de a mișca trupul sau părți ale acestuia, ci și la blocaje ale minții sau ale sufletului, iar în modul acesta ne poate afecta pe toți. În limba română există expresia **„a fi paralizat de frică”**. Fricile pot paraliza sau bloca persoana umană: ne este frică în fața greutăților și provocărilor vieții, ne este frică în fața superiorilor, ne este frică să nu pierdem serviciul, ne este frică să nu fim judecați, ne este frică să luăm decizii etc. Multe alte forme de „slăbănogiri”, „neputințe” sau „paralizii” pot fi adăugate: dependențele de tot felul, depresia, lipsa bucuriei și a nădejdi, indiferența etc.

Sfânta Evanghelie ne invită astfel să identificăm „slăbănogirea”, „paralizia” sau „neputința” care „ne ține legați de pat” atât în viața de zi cu zi, cât și duhovnicește. Pericopa ne arată și ce avem de făcut, anume **să venim cu orice „formă de paralizie” în fața lui Hristos**, căci El o poate vindeca prin simpla Sa prezență în viața noastră. Sfântul Apostol Pavel a trecut prin multe încercări și suferințe, dar pe toate le-a înfruntat cu puterea lui Hristos: **„Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întărește”** (Fil 4,13). Prezența Lui, pe care o dobândim în mod special prin rugăciune și Sfânta Împărtășanie, aduce curaj, speranță și putere. Să nu uităm că este o prezență care ne ajută să biruim însăși moartea!

Există un proverb german, care exprimă pronia lui Dumnezeu pentru oameni și ajută la biruința paraliziei sufletești cauzate de frică: **„Man kann nicht tiefer fallen als in die Hände Gottes”**. Nu putem cădea mai jos, decât în mâinile lui Dumnezeu! Oricât de mare ar fi suferința sau neputința, omul rămâne purtat de iubirea lui Dumnezeu, iar această atitudine duhovnicească, pe care o mărturisim zilnic în cererea din Tatăl nostru „Fie voia

Ta”, ar trebui să aducă multă pace în inimă, dacă am crede în ea și am trăi-o cu adevărat. Dacă suntem cu Dumnezeu, de ce ne temem ca și cum am fi singuri și neajutorați?

2. Importanța prietenilor credincioși

Sfântul Teofilact al Ohridei remarca faptul că în timp ce slăbănogul de la scăldătoarea Vitezda **„nu avea om”**, paralicul din Capernaum era **„purat de patru oameni”**¹. Sfântul Evanghelist Marcu precizează atât că patru bărbați îl purtau cu patul, cât și că l-au coborât prin acoperișul casei în fața lui Hristos, din cauza mulțimii mari de oameni aflată la ușă (Mc 2, 3-4). Ambii slăbănogi sufereau datorită păcatelor, însă cel din Capernaum avea prieteni, care îi erau apropiați și îl sprijineau pe patul de suferință. Toți exegeții acestui episod subliniază faptul că paralicul a fost vindecat pentru credința prietenilor săi. Sfântul Evanghelist Matei subliniază că **Iisus văzând credința lor i-a iertat păcatele și l-a vindecat**. Vedem din acest episod cât de importanți sunt prietenii credincioși! Primul prieten credincios trebuie să fie duhovnicul, care se roagă mereu pentru noi, iar apoi toți cei care ne poartă în rugăciunile și gândurile lor zilnice, precum și cei care ne trec pe pomelnice la Sfânta Liturghie.

Vedem din vindecările celor doi paralitici că cel din Ierusalim nu are pe nimeni alături, iar cel din Capernaum are cel puțin **patru prieteni sau apropiați dispuși să facă orice, chiar să dărâme acoperișul unei case, pentru a-l aduce la Hristos!** De aici reiese importanța prietenilor credincioși în viața unui creștin. Sfinții Evangheliști nu menționează de ce unul are prieteni și celălalt nu. Din experiența de preot am văzut însă cât de ușor oamenii îi resping pe ceilalți din viața lor pentru un cuvânt, pentru o faptă, pentru anumite neputințe, foarte adesea pentru gesturi foarte mici, preferând să rămână singuri. Această atitudine poate avea multe cauze, uneori propriile neputințe, alteori așteptări nerealiste, incapacitatea de a ierta, lipsa empatiei sau predispoziția de a nu vedea bârna din ochiul nostru, ci paiul din ochiul fratelui (cf. Mt 7, 3-5). Dacă nu găsim în întreaga lume măcar un prieten credincios, atunci este foarte probabil ca problema să fie la noi, iar nu la ceilalți. Am cunoscut persoane singure, care se plâng de singurătate, dar în același timp foarte greu acceptă pe cineva lângă ei.

3. Delicatețea lui Hristos

În pericopa evanghelică de astăzi **iese în evidență delicatețea și bunătatea Domnului Hristos!** Știa că paralicul purtat de cei patru prieteni era păcătos, însă nu l-a mustrat, nu l-a respins, nu i-a spus „păcătosule”, ci l-a primit prin cuvintele „Îndrăznește, fiule!”. Primul Său cuvânt nu este mustrarea, apostrofarea, așa cum facem noi oamenii, ci mângâierea, îmbrățișarea, iar apoi urmează iertarea păcatelor! Fără să fie de acord cu păcatele slăbănogului, Hristos îl primește cu dragostea sa dumnezeiască și îl vindecă de boală, iertându-i păcatele.

Am întâlnit o dată un tânăr care se ruga singur și trist în biserica unde am slujit în București. L-am întrebat de ce este trist? Mi-a spus că la servicii șefii erau tot timpul nemulțumiți, deși se sârguia mult. Când ajungea acasă, părinții îl criticau mereu, fără a-i spune un cuvânt bun, iar când mergea la biserică, preotul îi certa adesea pe cei prezenți la slujbă. „Nu mai găsesc nici un loc, unde să nu fiu mustrat, amenințat, apostrofat sau criticat”, mi-a spus. Stăteam așadar în fața unui tânăr cu credință, care a pierdut bucuria vieții din cauza nenumăratelor critici și nemulțumiri. Mântuitorul Hristos ne învață astăzi să primim oamenii cu bunătate, așa cum l-a primit El pe toți, pe vameși și pe

¹ Sfântul Teofilact al Arhiepiscopul Bulgariei, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii de la Matei*, Editura Sophia, București, 2007, p. 217.

păcătoși, știind că nu cei sănătoși, ci cei bolnavi au nevoie de doctor (Mt 9,12). **Abia după ce îmbrățișăm, îl putem ajuta și îndruma pe cel de lângă noi.**

O pildă din *Patericul egiptean* ne arată delicatețea cu care ar trebui să ne purtăm cu aproapele nostru. Se istorisește că Ava Ioan Colovos mergea împreună cu ucenicii prin pustiu noaptea, fiind conduși de o călăuză. Aceasta s-a rătăcit, iar frații care îl însoțeau s-au speriat, crezând că-și vor pierde viața. Pentru a nu întrista călăuza pentru că greșise drumul Ava Ioan a procedat astfel:

„Dacă îi spunem (că a greșit drumul n.n.), se întristează, se rușinează. Iată, mă voi face eu însumi bolnav și voi zice că nu pot să merg înainte, ci voi rămâne aici până dimineată. Și a făcut așa. Iar ceilalți au zis: Nici noi nu mergem, ci stăm cu tine. Și au stat până dimineată și pe fratele nu l-au smintit”².

4. Trei lucruri pentru a nădăjdui mântuirea

Sfântul Ioan Gură de Aur arată că în minunea vindecării slăbănogului „iertarea păcatelor este o lucrare care nu se vede, iar vindecarea trupului, una care se vede”³. Adevărata vindecare pornește așadar din interior și privește sufletul, iar vindecarea trupeză arată că iertarea este reală, nu doar simbolică. Prin aceasta episodul slăbănogului devine o „icoană vie” a Tainei Sfintei Spovedanii, în cadrul căreia venirea cu credință și smerenie la Hristos, ne aduce iertarea păcatelor. Părintele Arsenie Papacioc, unul dintre cei mai delicați părinți duhovnicești ai României, spunea că trebuie să împlinim trei lucruri pentru a nădăjdui mântuirea sufletelor:

1. Să fim bine mărturișiți - spovedania nu se termină niciodată - să ne înregistrăm mereu.

2. Participarea și pomenirea la Sfânta Liturghie.

3. Milostenia: „Milostenia este ceva din Dumnezeu din tine! Milostenia nu este numai să dai din traistă. Milostenia este să accepți un om să stea lângă tine, fără să îl alungi în gând”⁴.

Sfânta Spovedanie și Sfânta Împărtășanie ne dăruiesc iertarea păcatelor, iar milostenia este iubirea în acțiune. Modul în care părintele definește milostenia este foarte profund, căci ne este ușor să dăruim ceva material fără implicare sufletească, însă mult mai greu să nu alungăm oamenii care nu ne fac pe plac din gândul nostru. Milostenia prietenilor slăbănogului nu a fost materială, ci faptul că l-au adus la Hristos. Cred că aceasta este cea mai mare milostenie pe care o putem face, să aducem pe cineva la Hristos cu iubirea noastră pentru el, cu jertfa noastră, cu rugăciunea noastră! Aceasta este milostenie cu efect în veșnicie, nu doar pe pământ.

Închei aceste gânduri despre Evanghelia de astăzi cu o altă apoftegmă din *Patericul Egiptean*, care provine de la Ava Agaton, un ascet care iubea pe orice om care venea la el și îi dăruia tot ce avea. Ajunsese la un așa mare grad de dragoste și empatie cu cei aflați în suferință, încât spunea:

„Dacă ar fi cu putință să găsesc un lepros, să-i dau trupul meu și să-l iau pe-al lui, aș face-o cu bucurie, căci aceasta este dragostea desăvârșită”⁵.

² *Patericul Mare*, traducere, introducere și note de pr. Prof. Constantin Coman, Editura Bizantină, București, p. 800.

³ Sf. Ioan Gură de Aur, *Omilii la Matei*, p. 372.

⁴ Părintele Arsenie Papacioc, *O clipă înima mi se făcuse cer*, Ediție îngrijită de ieromonah Benedict Stancu, Editura Elena, Constanța, 2012, p. 382.

⁵ *Patericul Mare*, p. 798.

Pr. Daniel Benga